

COLUMN 31 - DIERENBEGRAAFPLAATS

Diederik

Tobias

Wij hebben een dierenbegraafplaats. Sterker nog: we wonen erop. Wie zal het hebben. Onze dochter vindt onze hele funeraire hobby he-le-maal niks. Er mankeert mogelijk van alles aan ons, maar dit is toch wel het allergenste wat een dochter kan overkomen. Daar kan ze op een feestje niet mee aankomen. Stel je dat eens voor, die conversatie. "O, hoi, hoe is het met jou? En met je ouders, leven ze nog?" "Ja, en ze zijn met pensioen". "O en kunnen ze de dag nogal doorkomen, hebben ze een hobby?"

Tja, wat moet je dan zeggen? "Ja hoor, ze vermaken zich prima in de funeraire wereld". "Ehh, in wátte??"

Nou, leg dat dan maar eens uit. Ik geef toe dat wij liever zouden hebben dat ze enig enthousiasme zou kunnen opbrengen voor hetgeen ons bezig houdt, maar ik geef ook toe dat je er bij de meeste mensen niet mee voor de dag kunt komen.

Toen zij en haar man hun huis uit zestienhonderdveel kochten bleek uit de nog bestaande stukken dat er ooit een burgemeester had gewoond in dat pand en dat hij op eigen grondgebied was begraven. Zij hadden zoiets van "iiiéékk" terwijl wij enthousiast reageerden met "hoera, eindelijk een begraafplaats in de familie".

Helaas bleek later dat de burgemeester elders is herbegraven na de dood van zijn vrouw. Wij bleven berooid achter.

En nu dan hebben we een dierenbegraafplaats. Die hebben we al langer, maar dat hebben we ons niet zo gerealiseerd. Wij wonen in een stad die er althans voor door moet gaan en hebben dientengevolge een kleine stadstuin.

En we hadden ooit twee katten, waar we nog aan gehecht waren ook. Ze hadden het goed bij ons en werden respectievelijk achttien en negentien jaar oud. Wij zijn niet tegen euthanasie en toen hun lijden in onze ogen ondraaglijk werd hebben wij de dierenarts verzocht om een passende oplossing. Met dien verstande dat we –er zat een halfjaar tussen elke gebeurtenis- de kat weer mee mochten nemen naar huis om te begraven tussen de krent en de hazelaar.

Het mocht. Ik geloof, niet van de wet maar wel van de dierenarts.

Ze hebben echte steentjes op hun graf. 'Slaap zacht Tobias' en 'Hic Iacet Diederik'. De eerste was mijn kat en de tweede Rindert's kat. Dat heb je met die latinisten.

Er lag trouwens al een kanariepietje, genaamd Vogesius Primus. Het was het vogeltje (voogje in dagelijkse spreektaal) van Rindert en dan krijg je dat met die latinisten.

En toen moesten we met het tweede kanariepietje naar de dierenarts. Ziek. De kanarie dan. "Hoe heet hij?" vroeg de dierenarts. Het antwoord is gemakkelijk te raden. 'Vogesius Secundus Brouwer'. We hebben het de dierenarts niet kwalijk genomen dat hij in een deuk lag.

Kortom, Vogesius II stierf. We hebben hem begraven tussen de twee katten in. Ze konden hem nou toch niks meer maken. Ooit had Diederik het arme dingske tussen zijn tanden gehad, maar dat had Vogesius overleefd. Diederik ook, trouwens.

Joepie

We hadden gedacht dat dit het nu wel was, want we willen geen dieren meer. Maar we hadden buiten de cavia gerekend. Joepie, van onze kleindochter. Goed verzorgd en veel liefde ten deel gevallen is Joepie oud geworden voor een cavia. Ruim 6 jaar.

Toevallig hadden we twee weken geleden opeens een gesprek met onze kleindochter. Dat Joepie toch wel oud aan het worden was. Niet meer zo levendig. En dat zijn haren niet meer zo zacht en glad waren.

"Oh-oh", dacht ik, "einde Joepie in zicht". En waar blijf je dan met zo'n beestje. Begraven. Ja, maar dochterlief gaat gauw genoeg verhuizen. En dan heb je een probleem. Joepie achterlaten of opgraven? Ik zag het drama al voor me. Dus zei ik spontaan: "als Joepie doodgaat, dan mag je hem wel bij ons in de tuin begraven. Opa en oma gaan niet verhuizen, dus kan je hem altijd blijven bezoeken". Niet wetend dat veertien dagen later de telefoon zou gaan en een benepen stemmetje zou zeggen: "Oma, Joepie is dood gegaan".

Na de mededeling dat ze erg verdrietig was, maar dat Joepie een goed leven had gehad en dat zij, de kleindochter, veel plezier van Joepie had gehad, kwam ze meteen ter zake. De andere dag al zou Joepie in een doosje worden gebracht.

Opa en oma konden de begrafenis gaan voorbereiden.

Aanstaande woensdagmiddag gaan we een steentje leggen op het grafje. Joepies naam komt erop.

Als ik nu naar buiten kijk, zie ik een klein lichtje in het donker, op een klein grafje, gegraven door kleindochter en opa, vlak bij de twee katten en de twee vogeltjes (voogjes in het dagelijks taalgebruik), tussen de krent en de hazelaar.

Een lichtje om de eerste donkere nacht eenzaam in de kou te helpen overbruggen.

Wij hebben nu een echte dierenbegraafplaats.